

[Boligministeren.]

ge, at hvis vi er enige om, at vi er inde i et pres, som er uacceptabelt, så er der nu en gang nødvendig at sætte ind dér, hvor problemerne primært ligger, og derfor er det naturligt, at parcelhussektoren indgår med vægt i en regulering som den, der er tale om her. Det kunne ikke nytte, at vi i en situation, hvor vi i forvejen har en ganske stor nedgang i byggeriet i den almennyttige sektor, sætter ind her, når det er andre steder, byggeriet eksploderer.

Jeg skal ikke her gå ind i den diskussion, der ligesom kunne være lagt op til ved hr. Guldbergs bemærkninger om niveauet for støtte til den ene og den anden del af boligsektoren; det får vi lejlighed til at tage en tårn om inden så længe, når vi skal diskutere fremtidig finansieringsform for almennyttigt byggeri. Jeg mener ikke, denne forespørgselsdebat i dag skal være udgangspunkt for en forpremiere på den debat.

Flere af ordførerne var inde på placeringen af administrationen i amtet. Det har for mig været magtpåliggende, at vi ikke lavede en ordning, hvor vi centralt skulle til at opbygge en administration, der skulle fungere i forhold til 277 kommuner. Hvis vi valgte den fremgangsmåde, ville vi efter min opfattelse både få en unødigt administration og også få en mindre smidig ordning end den, der er mulighed for ved at placere opgaven med kvotatildelingen, altså vurderingen af forholdene regionalt, i amtet. Det vil og bør amtet være velegnet til; det er boligministeriet ikke umiddelbart velegnet til. Vi kunne måske etablere en administration, der var i stand til at klare det, men det kan efter min opfattelse ikke være rimeligt, så meget mere som vi jo står over for ikrafttræden af en lov om lands- og regionplanlægning, hvor amtet er regionplanmyndighed, selvfølgelig i et samvirke med kommunerne, men det er amtet, der er regionplanmyndigheden. Derfor har det været nærliggende for mig at placere denne opgave på amtsbasis.

Jeg vil gerne om de få bemærkninger, der faldt om almennyttigt byggeri og det, at jeg nævnte tallet 10.000 i min redegørelse, sige, at når jeg nævnte tallet 10.000 for den almennyttige sektor, skyldes det alene, at basisperiodens tal var 10.000; jeg har valgt at tage dette tal for dermed at understrege, at der ikke heri ligger nogen stillingtagen til

det omfang, den almennyttige sektor kan og bør have, efter at denne regulering er trådt i kraft. Jeg kan til oplysning sige, at for indeværende år vil igangsætningerne i den almennyttige sektor formentlig komme til at ligge på omkring 7.000 boliger.

Jeg vil i forhold til byggeindustrien gerne sige, at dér har jeg forsøgt også at tage de hensyn, det var muligt, derved, at amternes tildeling til kommunerne sker for et helt år opdelt på kvartaler. Situationen ville nemlig være den, at den mere industrialiserede del af parcelhusbyggeriet ville få nogle ganske store vanskeligheder, hvis kommunen kun kunne disponere for et enkelt kvartal ad gangen. Jeg kan også til orientering for tinget oplyse, at jeg har haft henvendelser fra en række større typehusfabrikanter, som har projekter i gang, og de har lagt megen vægt på, at kommunerne ikke var fastlåst og ikke kun vidste for et kvartal frem, hvad de havde at disponere efter.

Jeg vil i forbindelse med byggeindustrien gøre en bemærkning til hr. Henning Philipssens omtale af spørgsmålet om maksimalstørrelse og spørgsmålet om eventuel maksimeringskvadratmetermæssigt totalt, men også i forhold til den enkelte bolig: det er min vurdering, at vi skal være meget forsigtige med disse firkantede regler, som siger 110 m² eller 120 m², eller hvilket tal man kunne lægge sig på; det er et meget stærkt indgreb i forhold til den typiserede produktion, og det giver ikke tilstrækkelig mulighed for dem, som måske var i stand til at bygge via en rationel tilrettelæggelse 116 m² for samme pris, som andre kan bygge 109 m² til; det vil skabe en ret stærk forvriddning, hvis vi går ind og prøver at styre disse ting via maksimumstal.

Jeg tror, det er mere hensigtsmæssigt at bruge den fremgangsmåde, som vi har gjort gennem den aftale, der er truffet med realkreditinstitutterne omkring maksimal belåning til det enkelte hus. Det lukker ikke af for muligheden for at konkurrere på at bygge størst muligt til lavest mulig pris; det lukker heller ikke af for muligheden for at bygge et lidt større hus, men stiller krav om, at man så til gengæld møder med en større kapital selv.

Den aftale, jeg henviser til med realkreditinstitutterne, er jo den fra april i år, vi har ikke indgået ny aftale.

Jeg vil gerne til den meget muntre be-